

Arrest

nr. 89 976 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 20 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13 quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers hebben op 11 januari 2011 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 74 516 van 31 januari 2012 verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 15 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 28 februari 2012 de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Die beslissing werd op 7 maart 2012 ter kennis gebracht. Zij vormt het voorwerp van een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep dat door verzoekers werd ingesteld (rolnr. X) en dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 89 973 van 18 oktober 2012.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 13 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Zij vormen de bestreden beslissingen, die op identieke wijze gemotiveerd zijn als volgt:

“Op 31/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep op. Zij preciseert als volgt:

“Met betrekking tot de ontvankelijkheid dient de verwerende partij te benadrukken dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten die thans ter beoordeling voorliggen in eerste instantie geen beslissingen of bestuurshandelingen zijn die rechtsgevolgen doen ontstaan of beletten dat ze tot stand komen.

“ Om ontvankelijk te zijn moet het annulatieberoep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten ” (R.V.S., De Voorzorg, nr. 38631, 3.2.1992).

Een bevel het grondgebied te verlaten heeft geen eigen rechtsgevolgen doch is het gevolg van een eerder ontstane rechtstoestand.

De vernietiging ervan brengt geen wijziging teweeg in de bestaande rechtstoestand, nu het bevel enkel een materiele handeling uitmaakt”.

Bijgevolg hebben verzoekers geen belang bij een beroep tot nietigverklaring. (Zie Raad van State — Ontvankelijkheid door J. Baert en G. Debersaques, Administratieve rechtsbibliotheek — Die Keure — 1996).

In diezelfde zin werd geoordeeld door de tiende kamer van de Raad van State op 6 september 1995 in het arrest nummer 55.041 in de zaak G/A 65.330 / X — 5604).

Bij gebrek aan belang is het beroep onontvankelijk.

De huidige vordering is bijgevolg onontvankelijk.”

2.2. Verzoekende partijen hebben wel degelijk belang bij het bestrijden van bevelen om het grondgebied te verlaten al was het maar omdat na dergelijke bevelen de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. De bevelen om het grondgebied te verlaten hebben derhalve wel degelijk rechtsgevolgen (cf. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

2.3. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers werpen een enig middel op waarin zij de schending aanvoeren van “*artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen*”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Enerzijds, verklaarde de beslissing dat de aanvraag 9 ter onontvankelijk was zodanig dat de medische elementen van verzoekster niet eens onderzocht werden;

Verzoekers zijn van mening dat er onmogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd mag worden na een afwijzing van een 9 ter aanvraag die niet ten gronde beoordeeld werd zonder een schending van artikel 3 EVRM met zich mee te brengen.

De medische stukken werden niet onderzocht zodanig dat toepassing gemaakt moet worden van de rechtspraak van Uw Raad: « Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Viv, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (RvV 14.397. 25 juli 2008 - noot - RvV 37.026. 15 januari 2010 - RvV 39.483. 26 februari 2010 - RvV 41.760. 19 april 2010).

Zoals uiteengezet in de aanvraag, kan een terugkeer van Mevrouw [B.] naar haar land van herkomst een onmenselijke behandeling met zich meebrengen.

Ze lijdt aan een zware chronische post-traumatische stress, die in Tsjetsjenië zeker niet behandeld kan worden. Ze heeft de bijstand van haar familie nodig.

Verzoekster is afkomstig uit Tsjetsjenië.

Er dient zeker en vast een direct verband gelegd te worden tussen de veiligheids situatie in een land en het verzorgingsstelsel.

Zo stelt Artsen zonder grenzen op haar website (<http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>):

"Rusland

In 2010 steeg het aantal gewelddadige incidenten in de Noord-Kaukasus, in het zuiden van Rusland. Het meeste vond plaats in de Republiek Dagestan, maar ook in Ingushetia, Tsjetsjenië en Kabardino-Balkaria vielen meer doden ingevolge het geweld. De veiligheidsproblemen tasten de beschikbaarheid van medische zorg aan, en slechte economische omstandigheden en een tekort aan medische staf bemoeilijken de situatie. Artsen Zonder Grenzen wil de toegang tot gezondheidszorg in de regio te verbeteren".

Bovendien, stelt het Osar verslag: "Tchéchénie: traitement des PTSD" het volgende: <http://www.fluechtlingshilfe.ch/herkunftslander/europe/russland/tschetschenien-behandlung-von-ptsd>

"La situation des soins de santé et plus particulièrement la question de l'accès aux soins de santé en Russie est problématique. Si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite⁴, dans la pratique cela ne se réalise souvent pas.»

Verzoekster verkoos hieronder nog enkele passages vóór te stellen:

« En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être enregistrée officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à

l'assurance maladie obligatoire (payante)⁶. La personne a ensuite le droit de se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle est enregistrée et où elle a souscrit à l'assurance

maladie. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave ». Même lorsque les traitements sont présents dans le lieu de résidence, les patients doivent généralement payer des sommes d'argent aux médecins ou infirmières afin d'être pris en charge.⁸ Selon une infirmière travaillant dans un hôpital ophtalmologique étatique, les soins gratuits sont généralement ceux que les patients ne nécessitent pas, alors que les traitements nécessaires et indispensables à la survie d'un patient sont payants.⁹ Un traitement médical gratuit ne semble être possible que lorsqu'un patient bénéficie d'un traitement de faveur en raison de son travail ou de sa fonction dans l'administration ou lorsqu'il vit et est enregistré dans une région économiquement prospère.

Les ressources financières allouées par l'Etat au secteur de la santé publique sont insuffisantes et approximativement le 80 pour cent des institutions médicales publiques sont financées par les budgets régionaux ou municipaux, qui n'ont toutefois pas les ressources financières adéquates pour assurer cette tâche.¹¹ Le sous financement du secteur de la santé ainsi que la crise économique vécue par la Russie depuis 1991 ont des conséquences également sur les infrastructures: dans de nombreuses régions, des hôpitaux délabrés reposent sur des équipements obsolètes de l'ère soviétique.¹² En outre, les institutions médicales de base sont en manque de personnel, les médecins ne sont souvent pas formés de façon adéquate et sont insuffisamment rémunérés. Dans le Caucase du Nord, et plus particulièrement en Tchétchénie, le secteur de la santé publique manque d'un équipement médical de base et de médicaments .

Anderzijds, moet artikel 9 ter aangezien worden als een bepaalde procedure om een subsidiaire beschermingsstatuut te bekomen. Dit vloeit duidelijk voort uit de bijlagen van het wetsontwerp van 10 mei 2006 (DOC 51 2478) en het werd ook door het Grondwettelijk hof (Arrest van 26 november 2009, nr. 193.2009) aangestipt.

Bijgevolg, waneer een persoon een subsidiaire bescherming aanvraagt, bekleedt hij automatisch de hoedanigheid van kandidaat vluchteling.

Artikel 33 van de Conventie van Genève verbiedt een vluchteling terug te drijven.

Artikel 33 van de Conventie van Genève is zowel toepasbaar op de erkende vluchteling als op de kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve beslissing (Raad van State, arrest nr. 87.141 van 9 mei 2000).

In casu, is het beroep tegen de onontvankelijke 9 ter aanvraag nog steeds in onderzoek voor Uw Raad. Door verzoekers te dwingen om terug naar hun land te keren, schendt verweerder artikel 33 van de Conventie van Genève aangezien het beroep tegen de onontvankelijke 9 ter zonder voorwerp zal worden.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zal een hindernis vormen voor de verderzetting van de asielaanvraag, wat op zich in strijd is met artikelen 3 en 13 EVRM (arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p.193).”

3.2. Voor zover verzoekers van oordeel zijn dat de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 3 EVRM omdat de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en de medische elementen van verzoekster niet werden onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan worden verwacht dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen ten gronde dient te bestuderen. In dit verband kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nr. 208.586, waarin een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ertoe strekte te stellen dat artikel 3 EVRM een onderzoek naar de gegrondheid van de medische problemen vereist alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, ook al werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, vernietigd werd: "(...) que l'exposé des motifs de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 précitée précise néanmoins qu' « il est toutefois évident qu'un étranger qui ne produit pas de document d'identité et qui ne démontre pas davantage qu'il est dans l'impossibilité de produire le document d'identité exigé en Belgique, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH »; que sauf à méconnaître le prescrit de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'autorité ne pourra, même dans ce cas, juger la demande recevable; qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; qu'en ce qu'il revient à décider que le requérant était tenu, au stade de la recevabilité de la demande, d'examiner les éléments médicaux invoqués même en l'absence de tout document d'identité ou de motivation valable qui permette à l'étranger d'être dispensé

de la production d'un tel document, le juge s'est mépris sur la portée de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée; que la première branche du moyen est fondée et suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.” Uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat verwerende partij niet mag overgaan tot een gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel zonder de medische problematiek te hebben bekeken, zoals ook de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het stelden: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). In casu blijkt nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissingen op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Verder dient te worden opgemerkt dat de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard, niet omdat er een probleem was inzake het aantonen van de identiteit, maar wel omdat de door de verwerende partij geraadpleegde ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De ambtenaar-geneesheer specificeerde hierbij: “*Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergdd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte*” en concludeerde, “*De in het medische attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*” De ziekte van verzoekster werd dus reeds beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoekers tonen niet aan dat verzoekster wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Ten slotte staat het verzoekers steeds vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

3.3. Waar verzoekers vervolgens een betoog voeren over de veiligheidssituatie in Rusland en het verzorgingssysteem aldaar en poneren dat verzoekster “*zeker niet behandeld kan worden*” voor de zware chronische posttraumatische stress waaraan ze lijdt, dient de Raad op te merken dat verzoekers niet aantonen dat verzoekster lijdt aan “*zware chronische posttraumatische stress*” en dat uit de informatie betreffende de algemene toestand van de gezondheidszorg en de toegankelijkheid ervan in Rusland die verzoekers citeren in hun verzoekschrift niet in concreto blijkt dat hiervoor geen behandeling mogelijk is in Rusland. De Raad herhaalt voorts dat er geen sprake is van een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissingen. Te dezen kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.2.

3.4. Daargelaten de vraag of verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat zij door het indienen van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag, de hoedanigheid hebben van kandidaat-vluchteling, wijst de Raad op het gestelde in punt 1.5. waaruit blijkt dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard en zij zich derhalve niet meer kunnen beroepen op deze hoedanigheid. Voorts werd ook verzoekers' beroep tegen deze beslissing door de Raad afgehandeld (cf. punt 1.4) zodat verzoekers vrees' dat “*het beroep tegen de onontvankelijke 9 ter zonder voorwerp zal worden*” ongegrond is. De Raad herhaalt ten slotte dat uit niets blijkt dat de bestreden beslissingen onmiddellijk uitvoering zullen krijgen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA